

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ТРИМАЙМОСЯ БОГА

Життя може стати іншим за мить, і під час війни легко почуватися приголомшеним або безпорадним. Але є одна річ, за яку ми завжди можемо триматися: наша віра. Берегти близькість до Бога та Його Слова – це важлива життєва навичка в такі важкі часи, як зараз.

Бог справді добрий, добрий повсякчас. Але ця фраза резонує з нами лише тоді, коли ми стикаємось з чимось настільки руйнівним, як війна. Коли все інше здається невизначеним і непередбачуваним, Божа доброта залишається непохитною константою в нашому житті. Бог ніколи не змінюється й завжди поруч з нами – незалежно від того, з якою ситуацією ми зіткнулися.

Біблія каже: «Свого тягара

поклади ти на Господа, і тебе Він підтримає, Він ніколи не дасть захитатися праведному!» (Псалми 54:23).

Цей уривок аж ніяк не означає, що життя буде легким – тут говориться про те, що коли ми довіряємо Богу свої турботи, Він подбає про нас. Цей вірш нагадує, що коли життя заплутане чи жахливе, ми можемо вірити, що Бог знає, що робить – навіть якщо, на перший погляд, здається, що це не так...

І ми довіряємо. Довіряємо Йому себе і кожного, хто захищає наше життя!

Під час війни герої народжуються в неймовірних місцях та з'являються за непередбачуваних обставин. У часи війни героями стають звичайні люди, які роблять надзвичайні речі, захищаючи свої сім'ї та домівки від руйнування. Вони сміливо борються з гнітючими труднощами, жертвують власною безпекою, щоб допомогти тим, кого найбільше люблять.

Трапляється, що війна забирає героїв з собою... Та їхня спадщина продовжує жити. Цей процес не переривається завдяки тому, що ми знаємо про мужність і самовідданість на їх прикладі. Їх історії надихають нас та інших людей залишатися сильними – хоч би якою непроглядною не була темрява.

Коли все інше здається невизначеним і непередбачуваним, Божа доброта залишається непохитною константою...

Триває другий рік війни в Україні, і цей час сповнений скорботою, болем і втратами для багатьох людей... Але завдяки вірі в Бога ми можемо залишатися сильними в ці важкі часи. Бо знаємо, що Його доброта триватиме вічно, а Його любов ніколи не підведе.

Тримаймося Бога в цю важку пору, щоб ми могли знайти надію серед відчаю та мир серед хаосу.

СТАРШИМ ЄПІСКОПОМ УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ХРИСТІЯН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ОБРАНО АНАТОЛІЯ КОЗАЧКА

На звітно-виборній конференції УЦХВЕ, яка проходила 17-19 травня у Луцьку, Михайло Паночко склав повноваження очільника братства.

Новообраний старший єпископ УЦХВЕ Анатолій Козачок до цього був першим заступником старшого єпископа. Тепер першим заступником старшого єпископа буде Віталій Яцюк, який досі служив старшим пресвітером Тернопільського обласного об'єднання УЦХВЕ. Єпископ Михайло Паночко обійняв служіння скарбника УЦХВЕ.

ІЗ ДНЕМ МАТЕРІ, УКРАЇНО!

Мама – виняткова «спеціальність». Без вихідних, відпусток і оплати... З радіощами, труднощами і болем... З надією та вірою, іноді всупереч... Із вдячністю та захованим на денці серця смутком (як же швидко ростуть діти...)

Мамине життя – це часто жертва, та мама готова на все, аби лиш дітям було добре.

Мама (як і Бог) – завжди за дітей, а не проти. Що б не було. Як би не склалося їхнє життя. Бо такою створена. Її любов бере початок в любові Отця.

Мама буде молитися і благословляти, підтримувати і допомагати. Щодня.

Завжди. До кінця.

Навіть якщо мама в чомусь не розбирається (бо як встигнути за тими технологіями), вона й не мусить.

Хай вона просто буде – цього вже досить. І поки в тебе в контактах є «мама», ти – щаслива людина.

Дорогі Мами! Вітаємо всіх-всіх! І цього дня особливо молимо Отця, щоб кожному маму в Україні Він огорнув Своєю любов'ю, потішив і благословив.

Хай у вашому житті буде багато тепла і світла, радості й надії, віри та вдячності.

Із Днем матері, Україно!

Людмила БЕНДУС.

СТОР. 2 НЕ ВБИЙ?

СТОР. 3 СТРАХ ПЕРЕД ПОВІСТКОЮ

СТОР. 5 АНГЕЛИ В БІБЛІЇ

СТОР. 7 НЕБЕСА ПРЕКРАСНІ

НЕ ВБИЙ?

Після мого інтерв'ю з молодою вдовою, чоловік якої був євангельським віруючим і загинув на Харківщині пів року тому, в одному з коментарів хтось написав: «Нехай Бог потішить вдову. Але не розумію — якщо її чоловік був християнином, то чому він пішов воювати? Біблія вчить: не вбивай. Господь сказав: «Любіть ворогів ваших. Хто взяв меч, від меча й загине». Невже Бог не міг захистити Свого Сина Ісуса Христа, Якого люди розіп'яли на хресті? Міг. Але Господь показав велику любов до людей, щоб і вони могли прощати і любити своїх ворогів. А християни пішли воювати і вбивати. То які ж це християни? Таких Господь буде судити. Скаже: «Відійдіть від Мене, не знаю Я вас». Якщо чоловік цієї вдови вбивав і не покався, то в Біблії ж написано, що вбивці Царства Божого не наслідують, і Слово Боже незмінне. Господь так сказав, і Він буде судити людей за ділами їхніми».

Так мислять люди, які вважають себе християнами. Виявляється, в Україні і так вміють втішатися. І не треба боятися російських орків, якщо поруч живуть такі одновірці. У нас вміють робити боляче. Це стосується не лише питання вбивства. У багатьох саме таке мислення: прийшов до церкви не в тій одежі — все, ти йдеш до некла; граєш не таку музику, як я люблю, — ти не спасений.

Тому цей коментар не дивує. Люди, які так мислять, і не уявляють, що може існувати якась інша думка і що вони можуть помилятися. Найгірше те, що такі віруючі не розуміють, що насправді означають поняття «співчуття», «милосердя», «лагідність», «поблажливість».

І такі християни, які мали би втішатися, вміють ранили гірше, ніж безбожники. Ось у чому небезпека релігійного фанатизму. Він вбиває. І не важливо, ісламський це фанатизм чи християнський. Московські попи вбивають по-своєму, євангельські фанатики — по-своєму.

Вхід на небо зачинено

Про що ж насправді заповідь «Не вбий»? Чи завжди доречно постійне нагадування про безумовну любов до ворогів?

Написано: «Ми знаємо, що ми перейшли від смерті в життя, бо любимо братів. А хто брата не любить, пробуває той в смерті. Кожен, хто ненавидить брата свого, той душоуб. А ви знаєте, що жаден душоуб не має вічного життя, що в нім перебувало б» (1 Ів. 3:14-16).

Скажіть відверто: ви ніколи ні з ким не сварилися, ні на кого не ображалися, жодного разу за все життя й думки такої не було? Зазвичай гнів із вбивством не порівнюють. Проте гнів із вбивством порівнює Слово Боже. Виявляється, той, хто ненавидить, — уже душоуб і не має вічного життя.

Те саме говорить Ісус Христос: «Ви чули, що було стародавнім наказане: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові. А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: рака, підпадає верховному судові, а хто скаже дурний, підпадає геєнні огненній» (Мт.

5:22). В Його розумінні гнів і вбивство стоять поруч. Гніватися і вбити людину — це одне й те ж в Його очах.

Більше того, Христос ставить на рівень вбивства не тільки гнів і ненависть, але й дуже багато речей, які стали звичними для нас. «Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослуження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ереси, завидки, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджу вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не впадують вони Царства Божого!» (Гал. 5:19-21).

Перелюб прирівнюється до вбивства. Ісус Христос ставить стосовно цього дуже високий стандарт. «А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм» (Мт. 5:28). Мова навіть не про думки, а про погляд. І це все стоїть на одному рівні з вбивством.

Вхід в Боже Царство закривається і для тих, і для тих. У цьому списку гріхів, через які люди не упадують Божого Царства, взагалі немає згадки про вбивство. «Хіба ви не знаєте, що неправедні не впадують Божого Царства? Не обманюйте себе: ні розпусники, ні ідоляни, ні перелюбники, ні блудодійники, ні мужоложники, ні злодії, ні користолюбці, ні п'яниці, ні злоріки, ні хижачки Царства Божого не впадують вони!» (1 Кор. 6:9-10). «Знайте бо це, що жаден розпусник, чи нечистий, або зажерливий, що він ідолянин, не має спадку в Христовому й Божому Царстві!» (Еф. 5:5). Що Павло має на вазі під терміном «зажерливий» або «ідолянин»? Коли наше «я» стає вищими за Бога, хіба це не ідолопоклонство? Не потрібно бути вбивцею, щоб закрити собі вхід до неба через власну зажерливість.

«А поза ним будуть пси, і чарівники, і розпусники, і душоуби, і ідоляни, і кожен, хто любить та чинить неправду» (Об. 22:15). До категорії тих, хто не потрапить на небо, належать і ті, хто чинить неправду. Це будь-що, що не відповідає Божим принципам: говорити неправду ближньому, чинити неправильно щодо ближнього, осуджувати. Виявляється, не треба бути вбивцею, щоб через неправдиві вчинки, слова і думки підпасти під категорію «вбивці». «Коли ж ви гризете та їсте один одного, то глядіть, щоб не знищили ви один одного!» (Гал. 5:15) — про що мова? Нищити — це означає вбивати.

Серед всіх гріхів гріх вбивства згадується раз. А гріхи, пов'язані з розпустою, — вісім разів,

із ворожнечю і сваркою — сім, а з ідолопоклонством і заздрістю — тричі. Тому якщо міряти придатність до неба такими стандартами, то в жодного з нас немає шансів туди потрапити.

Загляньте у своє серце і поміркуйте над тим, які шанси у вас потрапити на небо через власні досягнення. У Небесне Царство потрапляють не завдяки добрим справам, а лише по милості та благодаті Божій. «Бо спасенні ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився» (Еф. 2:8-9). Найпершим увійшов до неба після смерті Христа розбійник, який висів поруч із Ним на хресті. Він був убивцею, а Христос його помилював і прийняв на небо.

Словами можна вбити. І люди часто це роблять у своїх коментарях. Та Бог із кожним працює особисто і кожному дає можливість покаятися. Він не забере життя доти, доки людина не скористається шансом прийняти Христа або ж відкине Його остаточно. Таких, як розбійник на хресті, у цій війні буде чимало. Та хто дає нам право вирішувати, хто і куди піде. Біблія дуже зрозуміло пояснює: «... то вміє Господь рятувати побожних від спокуси, а неправедних берегти на день суду для кари» (2 Петр. 2:9).

Як поєднати заповіді?

Шоста заповідь «Не вбий» записана в Старому Заповіті. І тепер питання: як її сумістити із П'ятою заповіддю — шанувати батьків? У Повторенні Закону читаємо пояснення щодо того, як саме виконувати цю П'яту заповідь. До речі, Ісус Христос цитує це пояснення Своім сучасникам: «А Він відповів і промовив до них: А чого й ви порушуєте Божу заповідь ради передання вашого? Бо Бог заповів: Шануй батька та матір, та: Хто злорічить на батька чи матір, хай смертю помре» (Мт. 15:3-4). Хто злорічить на батька чи матір — хай смертю помре.

Як сумістити заповідь «Не вбий» із постановою про битливого вола. Виявляється, що і така заповідь існує. В Ізраїлі основним джерелом прибутку було тваринництво. І виявляється, у Законі була прописана конкретна постановка про битливого вола. «А якщо віл був битливим і вчора, і третього дня, і було те за свідчене у власника його, а той його не пильнував, і заб'є той віл чоловіка або жінку, буде він укаменований, а також власник буде забитий» (Вих. 21:29). Власник, який не пильнував за волами, мусив померти. То як тепер поєднати заповідь «Не вбий» із повелінням стратити господаря битливого вола?

Виявляється, заповідь «Не вбий» на це не поширюється. Так само, як не поширюється на покарання смертю чарівників, мужоложників, перелюбників, умисних вбивць, викрадачів людей та інших — загалом це сім чи вісім категорій. Закон вимагав смерті цих людей.

А чи поширюється заповідь «Не вбий» на росіян, які вбивають невинних людей? «Вони повні всякої неправди, лукавства, зажерливості, злоби, повні заздрості, убивства, суперечки, омани, лихих звичаїв, обмовники, наклепники, богоненавидники, напасники, чваньки, пишні, винахідники зла, неслухняні батькам, нерозумні, зрадники, нелюбівні, немилостиві. Вони знають присуд Божий, що ті, хто чинить таке, варті смерті, а проте не тільки самі чинять, але й хвалять тих, хто робить таке» (Рим. 1:29-32).

Згідно зі словами апостола Павла, ці люди варті не безумовної любові, а смерті. І хто має звершити смертний вирок над такими людьми? Господь і про це подбав: «Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Хочеш не

боятися влади? Роби добро, і матимеш похвалу від неї, бо володар Божий слуга, тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо недармо він носить меч, він бо Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!» (Рим. 13:4).

Влада повинна існувати за нас із вами рахунок. Наступні вірші про це говорять: «Тому треба коритися не тільки ради страху кари, але й ради сумління. Через це ви й податки даєте, бо вони слуги Божі, саме тим завжди зайняті. Тож віддайте належне усім: кому податок податок, кому мито мито, кому страх страх, кому честь честь» (Рим. 13:5-7).

Влада України карає російських злочинців, використовуючи для цього армію, яка утримується за наші з вами податки. Будьмо відвертими — сьогодні ми платимо свої кошти для того, щоб українські війська знищували російську навалу. Росіяни злочинці, вони самі зробили свій гріховний вибір, за який вони тепер отримують відплату. «Ніхто з вас хай не страждає, як душоуб, або злодій, або злочинець, або ворохобник» (1 Петр. 4:15).

Вбивство чи заслужена кара?

Ті, хто став на злочинний шлях, мають понести покарання. Росія стала на такий шлях. І заповідь про любов до ворогів тут абсолютно недоречна. Насамперед це злочинці, які мають бути знищені відповідно до Божого і людського суду. Якщо поліцейський стрілятиме на ураження в злочинця, який вбиватиме невинну жертву, ви будете закликати його любити ворога чи дозволите врятувати невинну жертву? Злочинець має бути покараний. Це закон, який ніколи не скасовувався.

Коли воїни запитали в Івана Хрестителя: «А нам що робити?», то Іван не сказав: «Пишіть рапорт і звільняйтеся від служби, бо тепер не можна вбивати». Ось що він їм відповів: «Нікого не кривдьте, ані не оскаржайте фальшиво, удовольняйтесь платнею своєю» (Лк. 3:14).

Коли апостол Петро завітав у дім сотника Корнилія, то не закликав його після навернення до Христа звільнитися з армії. Так само, як апостол Павло не закликав в'язничного сторожа скласти повноваження. Після ув'язнення ці люди продовжили носити меч і готові були покарати злочинців, і то навіть смертю. І це не вважалось вбивством. Це було покаранням за злочин, і це те, що сьогодні отримують росіяни.

Тому закликати любити ворогів в цьому випадку дуже недоречно. Людина, яка зі зброєю ступила на чужу територію, — це злочинець, який має бути знищений, і Новий Заповіт не забороняє цього робити, а навпаки схвалює: «Закон не покладений для праведного, але для беззаконних та для неслухняних, нечестивих і грішників, безбожних та нечистих, для зневажників батька та зневажників матері, для душоубців, розпусників, мужоложників, розбійників, неправдомовців, кривоприсяжників, і для всього іншого, що противне здоровій науці» (1 Тим. 1:9-10).

Ті, хто чинить злочин, мають бути знищені. А ті, хто виконує вирок, — Божі слуги. Саме тому ми молимося за українських військових і всіляко їм допомагаємо, бо вони виконують Божу волю, знищуючи злочинців, які прийшли на нашу землю. І ми плачемо разом з усіма, хто втратив своїх близьких в цій кривавій війні, і щиро співчуваємо їм. Вірю, що Господь загоїть їхні рани і допоможе жити далі.

Олександр Чмут.

ЗВЕРНЕННЯ ДО ДЕПУТАТІВ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Статус народних депутатів означає, що ви представляєте народ, а не самих себе, бо без народу ви не депутати. Та приймаючи аморальні закони, ви опускаєте Україну на рівень сусідів-агресорів, даючи їм привід поширювати про нас злі чутки. Ви скасували Закон про захист суспільної моралі, який перешкодив втягуванню країни в болото розпусти, беззаконня і збочень. Хто дав вам право таке робити?

Триває війна, і ми бачимо явне Боже втручання — злий ворог не може нас подолати. Та що в час війни робить ВР? Ратифікує Стамбульську конвенцію, хоча українське законодавство має багато важелів для захисту жінок від насильства. Презентує проект закону про одностатеві партнерства — закону гріховного, аморального. І тепер зрозуміло, чому скасований Закон про захист

моралі. Коли зруйнувати береги, з країни можна робити аморальне болото, в яке котиться сьогодні Європа.

Європу заснували люди, які щиро вірили в Бога і будували її на християнських, біблійних засадах. Нова генерація з перевернутим розумом просто користується їх здобутками. Нам треба перебирати від Європи добре й цінне, а не аморальне і гріховне, що Біблія називає гидотою

Михайло Паночко

Відкрите звернення до народних депутатів України

перед Богом. А ви хочете беззаконня зробити законом, хоча ваш обов'язок — працювати над законами, які принесуть народу благо. Замість думати про пенсіонерів з їхніми мізерними пенсіями, ви думаєте, як узаконити розпусту. Це, згідно з Біблією, перевернутий розум.

Якщо ви будете творити беззаконня, Бог Україну не благословить, бо Він ненавидить такі речі і не дозволить, щоб ми нехтували Його законами і насміхалися з Нього. Дуже прошу: не допустіть беззаконня! Керуйтеся Біблією і її першим законодавчим актом — Десятьма заповідями Божими. Почуйте голос Церкви, голос Всеукраїнської Ради Церков. Бо інакше ми будемо заявляти про свою незгоду, розуміючи, що за вашими рішеннями криється доля України. Правильні, мудрі закони ведуть до розвитку освіти, а не збочень, забезпечують гідне життя пенсіонерам, а не за великі

гранти нав'язують беззаконня. Але країна, яка нехтує моральними законами, довго не проіснує — згадайте про безбожний СРСР...

Зупиніться! Покайтеся! Я висловлюю волю сотень тисяч українців, які не згодні з вашою діяльністю. Приймайте добрі закони, і буде вам честь, хвала і подяка. А якщо творитимете беззаконня — втратите Боже благословення, а на всю нашу країну впаде прокляття.

Працюйте на благо країни, а не на її руйнацію. А ми підтримуватимемо ваші руки у творенні добра і мудрих законів для процвітання України, про яку ми молимося і яку любимо й благословляємо.

Старший єпископ УЦХВЕ Михайло ПАНОЧКО.

ВОЗНЕСІННЯ ХРИСТОВЕ

«І ось Я посилаю обітницю Отця Мого на вас; ви ж лишайтесь у місті Єрусалимі, доки не сповнитесь силою з неба. І вивів їх до Вифанії, і, піднявши руки Свої, благословив їх. І коли Він благословляв їх, почав віддалятися від них і вознісся на небо. Вони, поклонившись Йому, повернулися до Єрусалима з великою радістю. І перебували завжди в храмі, прославляючи і благословляючи Бога» (Луки 24:49-53).

«Він же сказав їм: "... ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий; і будете Моїми свідками в Єрусалимі та по всій Юдеї й Самарії та аж до краю землі". Сказавши це, Він вознісся перед їхніми очима, і хмара взяла Його з очей їхніх. І коли вони дивилися на небо, під час вознесіння Його, раптом перед ними стали два мужі в білому одязі і сказали: "Мужі галілейські, чого ви стоїте і дивитесь на небо? Цей Ісус, Який вознісся від вас на небо, прийде так само, як ви бачили Його, коли Він сходить на небо". Тоді вони повернулися до Єрусалима з гори, що зветься Елеон і знаходиться поблизу Єрусалима, на відстані суботньої путі. І, прийшовши, увійшли до світлиці, де й перебували» (Дії 1:8-13).

Святий євангеліст Лука двічі розповідає про подію вознесіння – повернення Ісуса до Свого Отця у небі – яка завершує Його земне життя. Він говорить про це у своєму Євангелії і в Діях апостолів, які написав також він. Один автор, але дві досить різні оповіді з огляду на атмосферу і реакції апостолів. Що вже не може не дивувати.

Три причини для радості

Спершу зупинимось на

євангелійській розповіді. Її характеризує радість апостолів. Це дивно, адже Ісус їх покидає... Для пояснення їхньої дивовижної поведінки є три причини.

Можливо, вони вже здогадалися, що Ісус повертається до Свого Отця, а тому займає від віку належне Йому місце біля Бога і знову зодягається у Свою славу. Тоді їхня промова буде подякою за божественну природу Ісуса.

Можливо, вони також зрозуміли,

що Ісус Своїм вознесінням відкриває нам двері до неба, щоб «приготувати місце» (Івана 14:2-3). Його вознесіння, у певному сенсі, передує нашому: як і Він, ми також житимемо поруч із Богом. За цих обставин апостоли, без сумніву, можуть зберегти надію попри гіркоту розлуки.

А може, вони також чули, що отримують «силу з неба», того таємничого Духа, Якого обіцяв послати Ісус. І го-

рїли бажанням отримати того Духа, Який їх зміцнить і захистить.

Ці три причини для нас сьогодні ідентичні. Як і апостоли, ми служимо Богу за Ісуса, за надію на життя вічне, за Святого Духа, Якого нам послано, щоб підтримати у наших труднощах. А втім, складається враження, що ця версія, дуже «ідилічна», трохи «прикрашена». До того ж, розповідь про ці події у Діях апостолів звучить набагато реалістичніше.

Тут ми бачимо апостолів більшою мірою такими, якими їх собі уявляємо, які чинять так, як і ми вчинили би на їхньому місці.

Початок часу віри

Їх збивали з правильного шляху події, що трапилися незадовго до цього: смерть Ісуса, Його приголомшливе воскресіння, Його присутність, щоправда, дещо дивна, серед них упродовж сорока днів. Вони знову звикли до Нього, мали підставу думати, що Він і далі перебуватиме з ними. І ось раптом Він зникає назавжди, без жодного попередження! Вони знову залишилися самі, розгублені, і могли поклатися лише на себе. Для них це – початок часу віри, чистоти духовної і невидимої присутності Христа.

Ми думаємо про всіх тих із нас, хто втратив дорогу особу, хто проїшов через це остаточне випробування розлукою через смерть, найбільш приголомшливе і жорстоке.

Так само й нам вознесіння Господа може передати надію. Отець прагне, щоб усі, хто нас покинув, могли відтепер жити інакше, у Його світлі і радості. Отож, вони завжди присутні особисто, не тільки у нашій пам'яті, але і в іншому світі, поруч із нами. І ми маємо певність, що можемо зустрітися колись поруч із Богом, зібратися у любові, що не має меж,

якщо всі приймемо Божу любов. Ця перспектива вічного життя змінює усі наші орієнтири, усе наше життя. Вона відкриває його нескінченність...

Не стояти, а йти

Коли Ісус відійшов, апостоли заціпеніли, що й зрозуміло, «дивилися на небо». Тоді їх опам'ятали ангели. Вони їм докоряють не за те, що ті «дивилися на небо», а що вони «стоять» і дивляться на небо. Їм варто було зробити щось краще: йти і чекати Святого Духа, Якого їм обіцяв послати Ісус.

Ми також повинні жити, «дивлячись на небо»: це тримає нас у надії, прославі, вірі, дозволяє дивитися на сьогоднішню з певної відстані, з висоти. Але ми повинні також пильнувати, щоб не лише «стояти і дивитися на небо». Бо тоді ми ризикуємо втекти від дійсності, втекти у мрію і уявний світ, покинути свої обов'язки в цьому світі. А ми готуємося до нашого вічного життя саме сьогодні і в тому місці, де перебуваємо. Не пізніше і не деінде.

Як і апостоли, приймімо всі дари Христового вознесіння. Він не покинув нас на самих себе. Хіба Він не сказав нам: «... краще для вас, щоб Я пішов» (Івана 16:7). І справді, Він завжди перебуває серед нас, але зовсім по-новому. Ми знаємо Його тепер завдяки вірі: «Блаженні ті, що не бачили й увірували», – сказав Він Хомі (Івана 20:29).

І ми Його відкриваємо, любимо, їдемо за Ним через Святого Духа, Якого Він послав у світ на П'ятдесятницю, через десять днів після Свого вознесіння на небо; того Святого Духа, Який супроводжує нас, щоб провадити до Отця.

СТРАХ ПЕРЕД ПОВІСТКОЮ

Протягом останнього часу все частіше чуємо про страх отримати повістку. Страх логічний, бо отримати повістку й піти у військкомат – це висока ймовірність одразу потрапити на війну.

Ще більший страх у матерів і дружин: «Не дай Боже, щоб наш синочок чи чоловік був відправлений на фронт. Інші – нехай, але не мій». І я вже не раз помічав, що коли християни чогось бояться більше, ніж Бога, то вони щось там крутять, вигадують, впадають у різні компроміси із совістю й навіть спокуси зробити гріх. Тож важливо над цим подумати.

Ось хід моїх думок: «А що, якщо я отримаю повістку? А в мене ще двоє синів. Чи боюся я? Так, я боюся. Я розумію, що відбувається на фронті». Але разом із тим, роздумуючи про це, я також думаю і про нашого Господа. Він Бог миру, але Він Бог воєн. Такий само й Христос.

В історії ми бачимо, що Бог використовував війну, коли потрібно було розібратися з насильством, бо світ гріховний і зіпсований, і Бог знає, коли війна неминуча. Так говорить нам Писання. У нашому випадку я собі пояснюю, що війна неминуча, не ми її вибирали, але ми стали жертвою агресивного нападу сусідньої країни росії, яка послала свої окупаційні війська, які вбивають, нищать, плюндрують, гвалтують і знищують все живе.

Що може бути страшніше за війну? Деякі старі люди, які пам'ятають Другу світову, кажуть: «Нема нічого страшнішого за війну». А я вам скажу, що за війну страшніше зло, яке лютує й нічим і ніким не стримується. Ми стикнулися з цим злом і побачили, яке воно. Тому я переконую себе, що варто дивитися на службу в збройних силах як на те, що біблійно обґрунтовано й допустимо. Господь установлює владу й дає відповідальність нам, що живемо у світі зла, захищати свою землю. І тому християнин повинен дивитися на службу в збройних силах як на акт любові до ближнього.

Звичайно, у нас люди йдуть на війну з різних причин. Найактивніші записалися добровольцями, хтось служив у армії й вважає це своїм покликанням, хтось спадковий військовий, бо в нього тато, дід і прадід були військовими. Але є чимало християн, я до них також належу, які не керуються бажанням воювати, вони не хочуть воювати, не хочуть убивати, але вони свідомі свого обов'язку перед країною. І свідомий християнин зазвичай готовий принести найбільшу жертву – життя. Хоча це й не завжди так.

Через війну ми всі стоїмо перед викликом, бо можемо бути призвані на захист батьківщини. Нема гіршого, ніж коли євангелійський християнин вважає, що його релігійні переконання цього не дозволяють і це має робити хтось інший. Не знаю такого богословського вчення, яке забороняє християнину захищати свою сім'ю, родину, себе й свою батьківщину.

Знаю, що деякі євангелійські віруючі навчилися висмикувати тексти з Писання й доказувати, що це проти війни. Заповідь «Не вбивай» означає не вбивати свого сусіда заради вигоди, не вбивати свого ближнього заради користі, чи з гніву, чи з ненависті, чи заздрості. Коли християнин під час війни йде на службу, він тим самим виказує найбільшу Христову любов до ближнього, бо, захищаючи країну у військовий час, він

має можливість продемонструвати цю любов.

Хотів би, щоб чоловіки нашої церкви, хоч і маючи страх, як маю і я, мали мужність приймати виклики, не ховатися, не боятися повісток. Отримав повістку – пішов у військкомат.

Звичайно, це може мати свої наслідки. Постійно згадую 11-й розділ Послання до євреїв, де згадується про мужів віри. Про Авраама, який 318 навчених людей повів на війну, щоб звільнити свого родича. Про Мойсея, який воював з амаліком, мідіянами, амореями. Гедеон, Євтах, Барак, Давид... А Самуїл, який був, скажемо так, військовим капеланом, і без нього військо не йшло на битву. Ми читаємо про цих мужів, які «вірою царства побивали, правду чинили, одержували обітницю, пащі левам загороджували, силу огненну гасили, утікали від вістря меча, зміцнялись від слабости, хоробрі були на війні, обертали в розтіч полки чужоземців». Це поставлено нам у приклад.

Тому, відчуваючи страх, я шукаю розради в Писанні. А якщо ми й не будемо призвані, якщо не доведеться служити у війську під час війни, ми, як віруючі люди, не можемо лишитися осторонь і вдавати, що це не наша війна. Це наша війна! Тому ми можемо свідомо обирати служіння капелана та йти служити. Можемо свідомо долучитися до команд, які допомагають: хтось робить окопні свічки, хтось плете сітку, хтось збирає продукти й відвозить на фронт, хтось донатить на амуніцію для солдатів.

Ми з вами є сіллом і світлом для суспільства. І якщо ти примудраєшся прожити цей час так, ніби це тебе не стосується, то ти – фальшивий християнин. Ти не знаєш, що Господь нас посилає в епіцентр лиха, щоб стати відповіддю на потреби людей, щоби бути благословенням, щоби бути тими, хто, молячись про мир і перемогу, своїми вчинками, своєю турботою про ближніх і ділами її наближає.

Микола РОМАНЮК.

Пастор.

В ОЧІКУВАННІ СВЯТОГО ДУХА

«Тоді вони повернулись до Єрусалиму з гори, що Оливною зветься і що знаходиться поблизу Єрусалиму, на віддалі дороги суботнього дня. А прийшовши, увійшли вони в горницю, де й перебували: Петро та Іван, та Яків та Андрій, Пилип та Фома, Варфоломій та Матвій, Яків Алфеїв та Симон Зилот, та Юда Яковів. Вони всі однодушно були на невпинній молитві, із жінками, і з Марією, матір'ю Ісусовою, та з братами Його» (Дії 1:12-14).

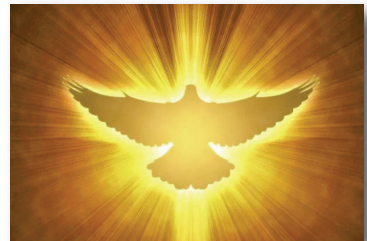
Християнська релігія незвичайна. Бог християн є єдиним Богом у трьох Особах, водночас рівних і різних: це таємниця Пресвятої Трійці, яку нам об'явив Ісус. Є Отець, Сотворитель, повний милосердя; є Син, правдивий Бог і правдива людина, Який прийшов у наш світ і нашу історію, щоб спасти нас. Це наш Господь Ісус. Врешті, є Святий Дух, Який також є Богом, часто менш знаним.

Святий Дух є найпрекраснішим даром, який Отець і Син зробили спершу апостолам у день П'ятдесятниці, а потім усім охрещеним впродовж століть, а отже, й нам.

Але Його треба очікувати. Навіщо? **Навіщо очікувати Святого Духа?**

Якщо ми сумні, нещасливі, то Святий Дух є Утішителем; якщо ми ходимо в темряві, то Святий Дух є Світлом; якщо нас ображають, Святий Дух є нашим Захисником; якщо навколо панує брехня, Святий Дух є Правдою; якщо наші серця затверділи, Святий Дух є Лагідністю; якщо нам бракує ревності, Святий Дух є Вогнем; якщо ми закриті, Святий Дух Визволитель; якщо ми напружені і стривожені, Святий Дух є Миром; якщо почуваємося слабкими, втомленими, зневіреними чи безсилими, Святий Дух є Силою.

Цей останній пункт особливо важливий: саме так Ісус представляє Святого Духа своїм апостолам під час вознесіння: «Але ви приймете силу, коли зійде на вас Дух Святий» (Дії 1:8). Саме цього невіразно сподівалися апостоли, не

надто розуміючи, про що йдеться.

Ми також, замість того, щоб розраховувати на власні сили, розраховуємо на силу Бога, яка не має меж. Це надзвичайна сила Святого Духа, готового перебувати з нами у всіх випробуваннях.

Як чекати?

Апостоли не пішли в Єрусалимський храм, на Синаї чи в якісь святі місця. Ні, вони залишилися у звичному місці. Господь приходить до нас туди, де ми перебуваємо щодня: у нашій офісі, магазині, домі... Немає жодної потреби шукати Його в якихось надзвичайних місцях. Йому більше до вподоби приходить до нас у банальну буденність нашого життя.

«Усі вони однодушно перебували». Апостоли зібралися у спільній справі, а не чекали кожен особисто, окремо. Хоча, без сумніву, у кожного був свій характер, вони походили з різних середовищ, перебували в різних ситуаціях, були різного віку.

«У молитві й благанні». Ось де ключ до їхнього очікування: бути наполегливим у молитві, не шкодуючи сил, не зневірючись. Навіть якщо ми не знаємо, як почати молитися; навіть якщо не бачимо результатів.

ВІРУЮ

ДІТИ - НАШЕ МАЙБУТНЄ, І МИ ПОВИННІ ДОВІРИТИ ЙОГО БОГОВІ, А НЕ СВІТУ

«Настав юнака при початку дороги його: і він не відхилиться від неї, коли й зістаріє», – читаємо в 22-му розділі Приповістей.

На жаль, досить часто ми спостерігаємо, як діти зі зразкових віруючих сімей залишають Христову дорогу. Чому так стається?

ХРИСТІЯНСЬКИЙ
ОСВІТНІЙ ЦЕНТР

ПОЖЕРТВУВАТИ

Ви можете профінансувати навчання 6 учнів сім'ї Парчуків, зісканувавши цей QR-код

Причин багато. Одна з них – вплив середовища, в якому дитина проводить більшу частину часу. Для дітей молодшого віку та підлітків це школа. Хочемо ми того чи ні, саме шкільні вчителі є сіднями особистості, формуючи світогляд: ставлення до світу, до інших людей, до себе. Здебільшого цей процес непомітний: діти чують і сприймають нову інформацію, зчитують моделі поведінки вчителів та однокласників, персонажів художніх творів та історичних діячів. Підлітки ще не мають утвердженої власної позиції, вони лише

шукають істину, шукають себе, чимось наповнюються. Але що споживають наші діти в середовищі школи – на уроках, під час спілкування з ровесниками?

Дедалі частіше можна спостерігати поширення в закладах освіти ідей гендерної політики. Учителі розповідають, що дитина сама може обирати, ким бути: хлопчиком чи дівчинкою. На уроках основ здоров'я поналецьку навчають, що ранні статеві стосунки – норма. А додайте пропаганду теорії еволюції, радикальний націоналізм, булінг... Це має спонукати нас,

батьків, до серйозних роздумів: кому ми довіряємо своїх дітей?

Апостол Павло застерігає: «Лихі товариства псують добрі звичаї» (1 Коринтян 15:33). Так, вдома ми дбаємо про духовне виховання дітей, сіємо добре зерно. А що, коли водночас хтось інший сіє в дитяче серденько кукіль? Ці негативні тенденції зумовлюють потребу у створенні християнських осередків для здобуття базової середньої освіти. В Україні з кожним роком більшає навчальних закладів, основною місією яких є навчання та виховання дітей на основі християнських цінностей.

Один із таких – Рівненська приватна гімназія Християнського освітнього центру «Даниїл», яка розпочала свою діяльність 17 січня 2022 року. Олександра Макогон, її засновниця, близько десяти років виношувала ідею християнської освіти. Спочатку були наміри відкрити гімназію в м. Рівному, але Божий план був дещо іншим. Гімназія почала свою роботу дистанційно, і згодом, коли прийшла повномасштабна війна, діти з усіх куточків України та ті, хто вимушено виїхали за кордон, змогли здобувати середню освіту в християнському середовищі.

На думку батьків, це навчання – справжнє благословення, адже кожен день розпочинається з настанови служителів та спільної молитви. Після цього діти приєднуються до онлайн-уроків. Усі вчителі – християни. Навчальний матеріал викладається крізь призму Божого Слова – з особливою любов'ю та повагою до особистості кожної дитини.

Головна місія злагодженої праці колективу – не просто допомогти дітям здобути знання, але й навчити їх любити Бога та людей, поважати працю кожного, відкривати й розвивати в собі таланти, які заклав Творець, бути дисциплінованими та

відповідальними. Учителі гімназії викладають на високому професійному рівні, створюючи сприятливу атмосферу для навчання і не принижуючи нікого. Про це зазначають самі учні:

«Мені дуже подобається навчатися у школі «Даниїл» – дружня атмосфера, вчителі, які розуміють і люблять учнів. Дякую за те, що християнська онлайн-школа доступна багатьом. Дякую за вашу працю. Шкодою, що раніше батьки мене не чули, коли я просився до вас...» **Володимир Григораш, учень 9 класу.**

«... Вчителі дуже добрі, відповідальні та доступно роз'яснюють матеріал. Учні поважають один одного, привітні та доброзичливі. Навчання допомагає не тільки здобувати знання, а й формувати моральні та духовні цінності, що дуже важливо в сучасному світі». **Рахіль Корнійчук, учениця 9 класу.**

«... Вчитися мені, щиро кажучи, іноді важко (у попередній школі була відмінниця, зараз – ні). Але я люблю здобувати знання і тому наполегливо йду вперед. Учні мають можливість поспілкуватися з вчителями, які розуміють кожного учня. Учителі серйозно готуються і дуже цікаво, ясно й доступно викладають навчальний матеріал. Завжди є перевірка домашніх завдань, і якщо воно виконане неправильно, вчитель пояснить і виправить. Але найважливіше – що школа християнська. Хотілося б, щоб вона завжди існувала і в ній завжди було кому вчити і вчитися». **Анна Кулик, учениця 7 класу.**

За час свого існування (трішки більше року) гімназія отримала і багато схвальних відгуків від вдячних батьків. Ось один із них:

«Ми дуже вдячні Богу за школу «Даниїл». Чудова здорова атмосфера, де дитина пізнає світ, пізнає Бога і вчиться любити ближніх. Не було і дня, щоб дитина не хотіла бути

на уроках. Вдячні всім, хто створює чудову атмосферу для дітей і допомагає пізнавати науки і бачити щодня в усьому Бога. Віримо, що школа процвітатиме, адже заснована з любові». **Наталія Присяжнюк, мама учня 5 класу.**

Окрім дистанційної гімназії, вдалося відкрити освітні центри в Києві, Вінниці, Камінь-Каширському, Степані, Кідрах. Очне навчання, безумовно, має ряд переваг, адже спілкування між вчителями й учнями, між однокласниками живе, матеріальна база дає більше можливостей для ефективного навчання. Своїми враженнями про навчання в освітньому центрі Вінниці поділилась мама учнів 2 та 4 класів:

«... Учителі уважні, жертвовні... і вкладають всю душу у підготовку до уроків. Керівництво дуже доброзичливе, швидко на зворотній зв'язок. Особлива подяка Богу за молитву з дітками, уроки християнської етики, настанови і навчання, які ґрунтуються на Слові Божому! Діти їздять до школи із задоволенням!». **Анна Дорофіївська.**

Олександра Макогон ставила за мету зробити християнську освіту доступно саме для багатодітних сімей. А тому плата за навчання – найнижча серед шкіл приватного типу. Частину коштів для оплати собівартості навчання покриває державна субвенція, частину – пожертвування. Керівництво закладу також запровадило спеціальні збори коштів для сімей, які хотіли б навчати своїх дітей у гімназії, але не мають змоги.

«З Божою допомогою ми плануємо побудувати цілу мережу християнських загальноосвітніх навчальних закладів по всій Україні, – ділиться Олександра Сергіївна. – Адже діти – це наше майбутнє, і ми повинні довірити його Богові, а не світу».

ДВА КРОКИ ДЛЯ ПОБУДОВИ УСПІШНОЇ УКРАЇНИ

3 травня 1898 року в Києві народилася Голда Меїр (уроджена Мабо-вич, за чоловіком – Меєрсон) – п'ятий прем'єр-міністр Ізраїлю (1969-1974 роки), міністр внутрішніх справ Ізраїлю (1970 рік), міністр закордонних справ Ізраїлю (1956-1966 роки) та міністр праці та соціального забезпечення Ізраїлю (1949-1956 роки).

І до її порад варто прислухатися. Ось що вона радила.

Якщо ви хочете побудувати країну, в яку будуть повертатися її сини і доньки, якщо ви хочете побудувати країну, з якої будуть виїжджати тільки в сезон відпусток, в якій не буде відчуття страху за майбутнє, то зробіть всього лише два кроки:

1. Прирівняйте корупцію до зради Батьківщини, а корупціонерів – до зрадників, аж до сьомого коліна.

2. Зробіть три професії найбільш

високооплачуваними і найпрестижнішими. Це військові, лікарі та вчителі.

І найголовніше – працюйте, працюйте і працюйте. Тому що ніхто, крім вас, не захистить вас, не нагодує, і ваша країна потрібна тільки вам і більше нікому.

Коли це стане не просто словами і простим лозунгом, а способом вашого життя – значить, ви свого досягнули.

ПЕРЕТВОРИТИ ПРОКЛЯТТЯ НА БЛАГОСЛОВЕННЯ

«Ось, сьогодні я даю перед вами благословення й прокляття...» (Повторення Закону 11:26).

Загибель найкращих синів і дочок України – це прокляття, це не пафос. Це дика реальність: якщо росія відправляє на передову зазомбоване, позбавлене критичного мислення та честі стадо, а ще алкашів і зеків, то захищаючи нас, вмирають фахівці й майстри, професіонали й волонтери. Ми дуже довго будемо відчувати їхню втрату в країні.

«Повернення» сотень тисяч і навіть мільйонів до своєї Батьківщини – це благословення. Більшість тут завжди жили, але як слід себе не усвідомлювали українцями, не цінували ні мови, ні історії, ні літератури. З російською віроломною агресією раптом все переосмислилось, і почала повертатися національна, історична і мовна свідомість. Еміграція молодшої частини українців (особливо українок) на Захід – це прокляття. Не лише тому, що суспільство старіє, а й тому, що частина вже не повернеться. Їхні діти – наше майбутнє, стане майбутнім Німеччини й Польщі, Чехії й Румунії...

Благословенням стане, коли здобутий на Заході досвід мови, освіти, законослухняного життя повернеться в Україну, сформувавши новий суспільний запит на цінності: доброчесність, довіру, повагу до закону згори донизу. Розділені сім'ї – це прокляття. Найболючіше, що християни прикладають свою руку до цього, всіляко виправдовуючись. Уже почався ланцюг розлучень, зрад і подружньої невірності – це прокляття. Діти зростають у деформованих розділеннях родин, бо ніби християнські родини розставили акценти, зробивши ставку не на Богом задуманій єдності, а на безпеці, забезпеченості й освіті.

Благословенням стали сім'ї, які об'єдналися для служіння на благо інших. Вони, навіть занаючи страхів, показали приклад стійкості й посвятили своїм дітям, зрощуючи потужне покоління відважних. А також пари, які побралися під час війни,

виказуючи вірність і посвятили одне одному з бажанням відбудувати свою понівечену російським окупантом країну. Чиновницька корупція, псевдоволонтерство (на власну користь) – це прокляття. Поки одні вмирають, інші наживаються. І далі викривляються правосуддя і нормальне місто/державою керівництво.

Благословенням для країни є, коли закон для всіх. Коли згори донизу і знизу донизу люди пригальмовують свої егоїстичні натури, щоб уможливити добробут усіх.

Війна не може бути благословенням – це очевидне прокляття. Вона випустила тьму демонів на свободу. Але прокляття перетворювати на благословення – це місія Христових учнів. Благословення – це не даність, а вибір. Вибір любити і користися Богові. Вибір будувати, а не втікати. Вибір захищати, а не ховатися. Вибір допомагати, а не споживати. Вибір тримати в єдності, що Господь задумав нерозлучним. Вибір протистати злу, а не пливати за течією.

Як ви змогли за Божою допомогою прокляття перетворити на благословення впродовж останнього року?

М. Р.

ВІРУЮ

АНГЕЛИ В БІБЛІЇ

Що зазвичай спадає на думку, коли ви думаєте про ангелів? Сподіваємося, це не просто пухленькі крилаті немовлята, як їх зазвичай зображували в мистецтві епохи Відродження та в іконографії. Або маленький купідон на листівці до Дня святого Валентина... Можливо, ми уявляємо собі життя після смерті з крилатими чоловіками і жінками, які грають на арфах у шмарах.

Часто, коли хтось підтримує нас під час скрути або коли в критичний момент до нас проявляє доброту незнайомиць, ми називаємо їх «ангелами». Це тому, що їхня доброта здається дотиком із небес.

Але не обманюймося з цього приводу, у Біблії докладно описано, ким є ангели, так само, як і ким вони не є.

Хто ж такі ангели, згідно з Біблією? Це духовні істоти з надприродними здібностями і дарами. Але це не божественні створіння, яким ми повинні поклонятися або молитися. Ангели не усюдисущі і не можуть перебувати в кількох місцях одночасно, на відміну від Бога.

Ангели також не вічні істоти, тому що їх створив Бог, вони мають початок. Хоча вони й володіють безсмертям, їхнє життя залежить від Божої волі та існує в межах позначених Богом кордонів (Луки 20:36).

Ангели безтілесні, але не ідеальні. Писання ясно говорить, що вони можуть помилятися. Можуть любити, ненавидіти, мають вільну волю і можуть повстати проти Бога, як це зробив найлютіший ворог Господа.

У Бутті 6:1 Писання говорить про ангельських істот («синів Божих»), які брали собі дружин. Це засмутило Бога, і далі текст описує суд над землею (Йов 4:17-18; Буття 6:1).

Біблійні приклади ангелів

Як ангели описані в Біблії? У них немає крил, і вони не жінки... Утім, і не чоловіки! Проте Писання говорить, що коли вони прибирають людську форми, то зазвичай мають вигляд чоловіків. Ангели-гості, яких зустрічає Авраам, постали перед ним як троє чоловіків (Буття 18:2).

Ангели, які відвідали Лота в Содомі і Гоморрі, також з'явилися як двоє чоловіків. Крім того, вони були настільки привабливі, що повернули увагу городян. А це зробило виконання завдання зі знищення грішного міста ще

доцільнішим.

У Бутті 32 ангел, який бореться з Яковом, з'являється як чоловік. І коли Шадрах, Мешах і Авед-Него перебувають у печі, цар Навуходоносор бачить четвертого чоловіка, який постає як «Божий син» (Даниїла 3:24-25).

Слово «ангел» походить від грецького слова, що означає «посланець». Відповідне єврейське слово теж означає «посланець». В обох мовах це скоріше «опис роботи», а не їхньої суті або характеру.

Посланців посилають у світ, щоб принести Боже послання. Передана інформація часто призначена для того, щоб підбадьорити і зміцнити в часи труднощів і бід.

Про народження Ісуса пастухам сповістив ангел, і численне войнство ангелів оспівували хвалу (Луки 2:9-14). Ангели служили Ісусу, коли Його спокушував у пустелі сатана (Матвія 4:11). І ангел вивів Петра з темниці (Дії 12:6-11).

Архангели: унікальні ангели

Архангели подібні до ангелів-посланців, але їхня роль особлива. Грецьке слово «архангел» означає «головний ангел», що ставить їх на вершину ангельської ієрархії.

Люцифер посідав високе становище серед ангелів до свого повстання, через що багато хто називає його третім архангелом (хоча й занепалим) із перших трьох. Але ми не знаємо напевно, скільки всього архангелів, оскільки Біблія не говорить про це безпосередньо. Насправді цілком імовірно, що їх більше, ніж двоє чи троє.

Роль Гавриїла – тлумачити сни і приносити важливі відкриття. Саме Гавриїл передбачив Захарії народження його сина Івана (Луки 1:19). Він також з'явився Марії, щоб оголосити про народження Ісуса (Луки 1:26).

Оскільки Марія була спантеличена цією новиною, Гавриїл детально пояснив прийдешні події, запевнивши її, що вона знайшла благодать у Бога. Потім він також прийшов до Йосипа, щоб завадити тому кинути Марію.

У 10-му розділі Даниїла читаємо про те, як Гавриїл з'явився Даниїлу, щоб відповісти на його молитву і показати видіння про майбутнє. Однак Гавриїл затримався з доставкою свого послання, тому що йому перешкодив князь Персії – не людський правитель, а духовне начальство.

Архангел Михаїл був єдиним, хто допоміг Гавриїлу принести послання Даниїлу (Даниїла 10:21). З контексту Біблії можна зробити висновок, що Михаїл – войовничий ангел, великий

полководець небесного войнства.

Михаїл бився з князем Персії (злюю духовною сутністю), щоб Гавриїл зміг доставити послання Даниїлу. Сказано також, що Михаїл спеціально призначений для Ізраїлю, щоб охороняти його (Даниїла 12:1). Згідно з Біблією, він зіграє важливу роль у подіях останнього часу.

В Об'явленні саме Михаїл і його ангели ведуть війну з драконом і його бісами і врешті-решт скидають їх на землю (Об'явлення 12:7-9).

Таємничі херувими

На відміну від ангелів-посланців та архангелів, херувими і серафими взагалі не схожі на людей. Насправді це істоти, яких складно уявити, хоча деякі пророки бачили їх на власні очі. Ці небесні істоти оточують тронний зал Бога і невпинно вихваляють Його.

Херувими детально описані в Єзекіїла 1 та Об'явленні 4. Хоча сьогодні багато хто асоціює херувимів із милими пухленькими немовлятами з крильцями, та це зовсім не так!

Херувими – таємничі крилаті істоти. Вони оточують престол Божий і постійно славлять Його. Об'явлення 4:5-8 дає нам короткий, але сильний і ясний опис: «І від престолу виходили блискавки, і громи, і голоси, і перед престолом горіли сім світільників вогняних, які є сім духів Божих; і перед престолом море скляне, подібне до кристала, і посеред престолу і навколо престолу чотири тварини, сповнені очей спереду і ззаду. І перша тварина була подібна до лева, і друга тварина подібна до тельця, і третя тварина мала лице, як людина, а четверта тварина подібна до орла, що летить. І кожна з чотирьох тварин мала по шість крил навколо, а всередині вони були сповнені очей; і ні вдень, ні вночі не мають спокою, взиваючи: свят, свят, свят Господь Бог Вседержитель, Який був, є і гряде».

Саме херувими охороняли вхід в Едемський сад і були закарбовані на ковчезі заповіту.

Дивовижні серафими

Серафими, як і херувими, пов'язані з Божою присутністю, але, на відміну від херувимів, які перебувають під Божим престолом (Псалом 98:1), серафими перебувають у безпосередній присутності Бога.

Серафими – це ангельські істоти, які, можливо, нагадували змія із крилами (слово «сераф» – «змія» як іменник або «горіти» як дієслово), які оточують престол і постійно проголошують: «Святий, святий, святий!». Пророк Ісаїя бачив у видінні серафимів, які оточували престол, і серафим торкнувся його вуст палаючим вугіллям (Ісаї 6:6-7).

«Року смерті царя Озії бачив я Господа, що сидів на високому та піднесеному престолі, а кінці одежі Його переполювали храм. Серафими стояли зверху Його, по шість крил у кожного: двома закривав обличчя своє, і двома закривав ноги свої, а двома літав. І кликав один до одного й говорив: Свят, свят, свят Господь Саваот, уся земля повна слави Його!» (Ісаї 6:1-3).

Ангел Ягве в Біблії

Біблія представляє нам у кількох книгах ще

одну надприродну істоту, визначення якої доволі важке. Найчастіше його називають Ангелом або Посланцем Господа (Ягве). Хоча де-хто вважає його просто представником Бога, він має деякі унікальні характеристики, що змушують замислитися, чому ж його описують по-іншому.

На думку багатьох учених, ця фігура насправді є Самим Богом у видимій формі людини. Згадаймо історію Ісуса Навина, якому з'явився Командувач Божої армії:

«І сталося, коли Ісус був при Єрихоні, то звів очі свої та й побачив, аж ось стоїть навпроти нього чоловік, а витягнений його меч у руці його. І підійшов Ісус до нього, та й сказав йому: Чи ти наш, чи наших ворогів? А той відказав: Ні, бо я вождь Господнього війська, тепер я прийшов. І впав Ісус на обличчя своє до землі, і вклонився, та й сказав йому: Що говорить мій пан своєму рабові? І сказав вождь Господнього війська до Ісуса: Скинь взуття своє з своїх ніг, бо це місце, на якому стоїш ти, святе воно! І зробив Ісус так» (Ісус Навина 5:13-15).

Перша разюча відмінність цього Командувача від інших ангелів – в їхній реакції на висловлення пошестей. Зазвичай коли людина кланяється якомусь ангелу, той протестує, просячи людину встати і не боятися.

Але Командувач Божої армії не тільки дозволив Ісусу Навину поклонитися. Він навіть наказав йому зняти сандалі! Чи не нагадає вам це якусь іншу історію? Чи не є це паралеллю до історії про Мойсея і палаючий кущ? (Вихід 3:2; Дії 7:30-31).

Ангели і людство

Отже, одні ангели схожі на людей, а інші ні. Одні приносять послання, видіння або підбадьорення, а іншим доручають важливіші оголошення або військові завдання. То що це означає сьогодні для нас?

Писання не заохочує поклоніння ангелам або молитву їм (Матвія 4:10; Колосян 2:18). У певному сенсі вони – наші колеги, тому що ми «трохи нижче» в Божій ієрархії творіння (Псалом 8:6).

Але Писання також нагадає, що ангели є невід'ємною частиною творіння і що іноді наше життя і дії узгоджуються з їхніми. Особливо коли ми віддаємо себе повністю Богові й живемо із серцем, сповненим віри та посвячення.

Для нас може бути підбадьоренням той факт, що, крім того, що Отець, Син і Святий Дух спостерігають за нами, Бог посилає ангелів, щоб захищати, спрямовувати нас і служити нам (Псалом 90:11-12) на Його розсуд.

Ба більше, Біблія каже, що, живучи вірою, люблячи Господа всім своїм серцем і люблячи ближнього свого, ми можемо прийняти ангелів, навіть не знаючи про це (Євреїв 13:1-2). У Посланні до євреїв також згадуються ангели!

Нарешті, у нас є благословенна впевненість у тому, що після смерті ангели супроводжуватимуть наші душі на небеса (Луки 16:19-31). Там ми разом з ними будемо невпинно радіти і прославляти Бога.

МІЖКОНФЕСІЙНА МОЛОДІЖНО-СТУДЕНТСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ «БОГОСЛОВ'Я НАЦІЇ» ВІДБУЛАСЯ В ІВАНО-ФРАНКІВСЬКУ

Наприкінці квітня в Івано-Франківську пройшла міжконфесійна молодіжно-студентська конференція «Богослов'я нації», яку організували Таврійський християнський інститут та Міжнародний альянс для розвитку християнської освіти.

Захід об'єднав у діалозі християн різних традицій, зокрема православних, баптистів, п'ятдесятників, адвентистів сьомого дня та греко-католиків.

Першого дня конференції заслухали доповіді відомих науковців, які розглядали актуальні соціальні питання та роль богословської освіти у формуванні української та громадянської ідентичності.

Зокрема доповідав Юрій Чорноморець – доктор філософських наук, релігієзнавець, філософ, богослов. Доповідь відповіла на актуальне соціальне питання про місце паціфізму у християнській традиції. Наріжно думкою пана Юрія є думка про

те, що «Україна – вільна нація вільних людей».

Загалом захід об'єднав понад 60 студентів та викладачів, громадських діячів та волонтерів, представників Таврійського християнського інституту, Українського гуманітарного інституту та Чернівецького національного інституту імені Ю. Федьковича. Учасники конференції мали можливість обмінятися думками, дослідженнями та практичним досвідом зі своїми колегами з різних традицій

та релігійних спільнот.

Мета конференції «Богослов'я нації» полягає у створенні платформи

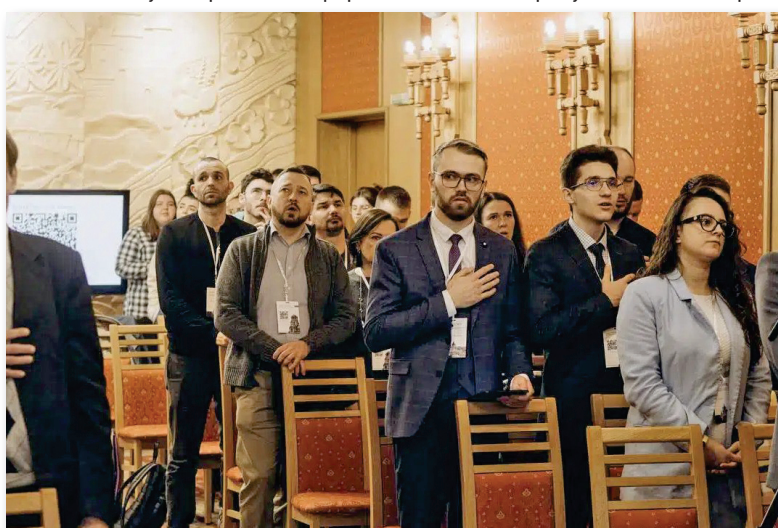
для діалогу між представниками різних християнських традицій, сприянні взаєморозумінню та співпраці

між молодими науковцями, студентами й викладачами. Захід спрямований також на розвиток християнської освіти та підготовку молодіжних лідерів до активної участі у суспільному житті та духовному розвитку нації.

Організатори конференції планують проводити такі заходи регулярно, щоб підтримувати міжконфесійний діалог та стимулювати активну участь молоді в духовному та науковому розвитку країни.

Надалі конференція може стати важливим майданчиком для підтримки спільних ініціатив та проєктів, спрямованих на зміцнення християнського співтовариства в Україні.

tcj.org.ua.

Михайло ПАНОЧКО Старший єпископ УЦХВЄ

НАША ОПОРА

Найкращі слова потіхи і розради можна знайти у Божому Слові. Один зі своїх листів до віруючих людей у грецькому місті Солуні апостол Павло написав, щоб підбадьорити і потішити їх. Сьогодні як ніколи нам теж потрібні розрада і потіха. Ніхто й подумати не міг про такий агресивний напад нашого сусіда і про той величезний біль і страшні рани, які він завдав народу України.

Зруйновано тисячі і тисячі будинків. А скільки вбито й покалічено людей... Що тут казати, чим потішити? Де знайти опору, яка не підведе? Де той гарант, де наше серце буде зцілене? Цього не мають ні органи влади, ні психологи, але це є в Божому Слові. Боже Слово несе зцілення, коли ми йому довіряємо. Людське слово також має силу: воно може рани, тішити, але глибоко і з великою надією здатне потішити тільки Боже Слово.

В листі до солунян Павло каже: «Не хочу ж я, браття, щоб не відали ви про покійних, щоб ви не сумували, як і інші, що надії не мають. Коли бо ми віруємо, що Ісус був умер і воскрес, так і покійних через Ісуса приведе Бог із Ним. Бо це ми вам кажемо словом Господнім, що ми, хто живи, не полишений до приходу Господнього, ми не попередимо покійних. Сам бо Господь із наказом, при голосі Архангола та при Божій сурмі зійде з неба, і перше воскреснуть умерлі в Христі, потім ми, що живемо й zostалися, будемо схоплені разом із ними на хмарах на зустріч Господню на повітрі, і так завсіди будемо з Господом. Отож, потішайте один одного цими словами!» (1 Солунян 4:13-18).

Смерть приходить у кожному родина і до кожної людини. Багато людей страхаються цього. Бо не бачать, що буде далі. Але смерть – це не кінець. Це кінець лише для нашого фізичного перебування на землі. А в нашому тілі живе безсмертна душа, яка прагне Бога, хоче спокою, любові, миру, хоче сенсу в житті. І тому так важливо дбати про свою душу. Цей безсмертний початок у нашому тілі походить від Бога. Ось чому ми маємо розум – він походить від Бога. Ми маємо мрію, мудрість, бажання; можемо любити або не любити. Ми – унікальні творіння Божі. І створені не випадково, Бог має план – проєкт для кожної людини.

У всьому є сенс. Схід і захід сонця – цикл, з яким ми не можемо сперечатись. Так само є цикл у духовному світі. Ісус прийшов на землю, щоб нам допомогти, підтримати нас, визволити від рабства гріха. Прийшов, щоб вилити надію, що ми – люди, яких любить Бог і які є носіями Його образу, а не випадкове творіння. Тому апостол Павло, та й не тільки він, але й інші апостоли, свою основу ставив на Воскресінні Ісуса, бо якщо Христос не воскрес, то про що можна вести мову.

Якби Христос не воскрес – християнства не було б. Христос Воскресіння породило нову генерацію, яка тримає світ 2000 років на плаву, рятує від тієї гріховної навали, яку сатана посилає через лихих і лукавих людей.

Ми бачимо, що сьогодні відбувається в Україні. Хіба Бог хотів, щоб була війна? Ні. Хіба Бог хотів, щоб люди плакали і гинули? Ні. Бог не хотів, щоб були страшні руїни, каліцтва. Це зробили люди, які не мають Бога в серці. Якби не вірять в Бога, хоча можуть носити на своїх грудях хрести.

Та існує інша категорія людей, які щиро люблять Бога, співчувують іншим, які мають мету в житті і ніколи не зазіхають на чуже. У людей, які мають Бога в серці, інший погляд на

ближнього, на світ навколо, інші цінності. Людина без Бога цінностей не має. У неї все заціклено на земному: наїстися, напиться, одягнутися – порожня душа. Ісус прийшов, щоб заповнити ту порожню душу, звільнити від темряви, гріха, неправди і пролити в душу світло.

Ми маємо пильнувати й цінувати свої безсмертні душі. Не треба бути байдужими до своєї долі. Не треба махати рукою, думаючи, що вже ніхто нам не допоможе. Це не так. Є вихід, зцілення і підбадьорення. І все це – в Ісусі Христі.

Скількох людей поховали, скільки сліз пролило на нашу землю, скільки горя переживають родини!.. Та є вихід. І він – у вірі, що Ісус помер і воскрес і має владу над живими і мертвими. Ця віра дає зцілення, бо найстрашніше – це безнадійність, безцільність змісту життя, порожнеча.

Після смерті є дві долі: одна прекрасна, друга – трагічна, болюча і смертельна. Вона для людей, які відкинули Бога. Та якщо ми з Богом, апостол Павло вселяє нам надію, закликаючи не сумувати як ті, що надії не мають. І базує потіху і надію він на факті Воскресіння Спасителя Ісуса Христа. Тому що в Бога нічого не зникає, у Бога все записано, Він пам'ятає навіть про горобця, якого продали за копійки на ринку.

Віriamo ми в це чи ні, це не міняє суті. Бог не може казати неправди. Він – Бог правдивий. Той, хто нас створив, знає нас досконало. Ми себе не знаємо, не знаємо свого тіла, хоча живемо в ньому, а за душу нема що й казати. Але Біблія, якщо ми їй довіряємо, просвітлює нас і веде в площину духовних переживань та істин. Воскресіння Христа започаткувало нове суспільство, яке народжене згори і несе правду, добро, любов.

Хто заснував школи, будинки милосердя для сиріт і людей похилого віку? Церква.

Хто додумався до книгодрукування, бо писати вручну – дуже довго і дорого? Християни, і їхні імена вписані в історію. Першою надрукованою книгою стала Біблія. На жаль, небагато людей її читають.

Саме християнство було рушієм культури, освіти. Це вже в наших століттях воно ослабло. Але той, хто вірує, що Ісус воскрес із мертвих і знову прийде, не стане жити як заманеться, завдаючи болю ближнім. Тому закликаємо читати Боже Слово. Воно принесе нам потіху, мудрість, буде вселяти надію, що після смерті, болю, розп'яття прийде життя.

Часто здається, що темрява й зло настільки сильні, що їх неможливо подолати. Але це тимчасово. Вічне – в Ісусі. Учні плакали, розбіглися, розбилися, зневірилися, коли бачили свого Учителя і Спасителя, розп'ятого в тяжких муках на хресті, на якому лилася кров. Він умирав. Він не проявляв Своєю божественну силу, а смиренно, скромно, як ягня Боже, умирав на хресті, щоб ми мали надію на воскресіння мертвих. Там, на Голгофі, Він оплатив повну ціну викупу за наші дорожочні душі. Нам треба в це повірити, довіритися Йому, і світле Воскресіння прийде в нашу душу, нас кардинально змінить. Віра в Ісуса міняє людину і цілі країни. Там, де люди довіряють Господу, прославляють Його, вірять Його Слову, – там процвітає.

Після смерті є життя. І ті, хто вмер у Христі, запевняє Біблія, воскреснуть. Бог скаже слово, і вони встануть і будуть підхоплені на небеса назустріч Христу. Тому не падаймо духом – попереду чекає світле, прекрасне, вічне майбутнє. Довіряймо Ісусу, молімося до Нього, відкриваймо своє серце і побачимо, як Божий Дух вселятиме в наші душі живу віру, надію і радість, з якою не зрівняється ніщо на землі.

МУЖНІСТЬ – ЦЕ СТРАХ, ЯКИЙ ПРОМОВИВ СВОЇ МОЛИТВИ

Мужність або хоробрість – це здатність протистояти страху, болю, ризику, небезпеці, невизначеності або залякуванню. Фізична мужність – це хоробрість перед обличчям фізичного болю, труднощів чи навіть загрози смерті.

З того часу, як Савл із Тарсу став апостолом Павлом, неприємності були його другим ім'ям. Здавалося, він переходив від кризи до кризи. Завжди щось траплялося.

І яким би витривалим та сильним духом Павло не був, він все одно залишався людиною, а кожна людина переживає часи зневіри.

Так, Павло знав, що небеса чекають на нього... Колись... Але він також був людиною з плоті й крові й не міг не турбуватися про своє майбутнє. Господь, звичайно, також знав це. Він знає наші серця краще, ніж ми самі. Тому Давид і молився: «Господи, всі бажання мої перед Тобою, зїтхання ж моє не сховалось від Тебе» (Псалом 38:9). А в Псалмі 56:8 читаємо: «Полічив Ти тиняння моє, помісти ж мої сльози перед Собою, чи ж вони не записані в книзі Твоїй?».

Господь знав все про стан душі Павла, як знає і наші серця. Тому для втомленого апостола так багато означало, коли Господь відвідав його у в'язниці. У Діях 23:11 читаємо: «Наступної ночі прийшов до Павла Господь і сказав: "Будь мужнім. Бо так, як свідчив ти про Мене в Єрусалимі, так само мусиш свідчити і в Римі"».

Але чи дійсно Павло хотів почути саме ці слова? Уявіть: ви перебуваєте в підземеллі (гірше вже бути не може), і хтось приходить до вас і каже: «Будь мужнім!».

Це не завжди гарна ідея – підійти до того, хто почувается пригніченим, і сказати: «Зроби щасливе обличчя. Усміхнися». Такі банальні слова часто не заспокоюють, а можуть навіть погіршити ситуацію. Але наш Господь ніколи не наказував людям бути веселими. Він не прийшов до людини з обмеженими можливостями, наказавши радіти. Ні! Він мав справжнє співчуття, простягав руку допомоги у стражданнях, а іноді й розділяв із людьми ці страждання. Заклик бути мужнім говорив, що необхідно набратися мужності. Але де і як її можна набратися?

Де взяти мужність?

Ми схильні вважати, що деякі люди просто «сміливіші» за інших. Але це не обов'язково так. Марк Твен сказав: «Хоробрість – це оволодіння страхом, а не відсутність страху». З

іншого боку, те, що деякі люди називають «хоробрістю», насправді більше схоже на божевілья! Як правило, такими бувають хлопці, а не дівчата (дівчата розумніші). Ці хлопці готові ходити по залізничній естакаді. Стрибати з даху. Керувати автомобілем без рук.

Та це не сміливість, це просто брак здорового глузду. Справжня мужність – це подолання страху перед обличчям труднощів. Хтось сказав: «Мужність – це страх, який промовив свої молитви». І ми всі час від часу бачили таку справжню, гідну захоплення відвагу – особливо серед військових, правоохоронців, пожежників і рятувальників.

Ми всі потребуємо такої мужності сьогодні. Та існує ще й моральна мужність – мужність відстоювати те, що правильно. Потрібна мужність, щоб піти проти течії нашої культури й зробити правильну річ. Потрібна мужність, щоб слідувати заповідям Святого Письма і відстоювати те, чого вчить Біблія.

Ми живемо в час, коли стає непопулярно говорити, що шлюб за Божим визначенням – це стосунки між чоловіком і жінкою. Що життя починається з моменту зачаття і що кожна дитина, незалежно від обставин, які призвели до її зачаття, має право на життя. Потрібна мужність, щоб відстоювати ці речі.

Сьогодні, коли люди розлучаються при перших же ознаках труднощів чи випробувань, потрібна мужність, щоб дотримуватися шлюбних обітниць. Потрібна відвага, щоб залишатися сексуально чистим, будучи самотнім, чекаючи на зустріч із тією людиною, якій ви присвятите своє життя. Потрібна відвага, щоб слідувати за Ісусом Христом і ділитися своєю вірою з іншими людьми.

Ми потребуємо відваги сьогодні. Але де її знайти? Павло знайшов її в присутності Господа. «Наступної ночі прийшов до Павла Господь...» (Дії 23:11). Ми можемо додати

чотири слова до наведеного вище вірша: «... І ніхто інший цього не зробив». Ніхто з Єрусалимської церкви не прийшов на допомогу Павлу в той момент. Апостол залишився сам на сам з римлянами. Таке траплялося неодноразово в його житті.

Ви коли-небудь почувалися так, ніби вас всі покинули? Можливо, у вашому житті був час, коли ваші друзі або сім'я розчарували вас. Можливо, чоловік або дружина підвели вас. Іноді ми стаємо настільки зневіреними, що помилково думаємо, що навіть Бог нас підвів.

Можна шукати розради в людей і іноді навіть знайти. Але якщо ви постійно шукатимете в людях розради й підтримки, то будете розчаровані. Неважливо, друг це, чи близький родич, чи навіть пастир. Так, є добрі та благочестиві люди, які допоможуть, підбадьорять, і Бог буде діяти через слухняних, сповнених Духом людей, щоб потішити вас.

Однак, зрештою, вам доведеться шукати розради в Бога. Він буде з вами, стоятиме на вашому боці, коли всі інші зійдуть зі сцени.

Я краще буду в найгіршому місці, яке тільки можна собі уявити, з Господом, ніж у найкращому місці, яке тільки можна собі уявити, без Нього. І це також був досвід апостола.

Господь прийшов і стояв поруч з Павлом у в'язниці римських казарм, і ми не маємо жодного запису про те, що Він використовував додаток «Знайди друзів» на смартфоні, щоб відстежити Свого слугу. Господу не потрібно було наймати приватних детективів, щоб знайти Павла. Ісус точно знав, де він.

Бог знає вашу в'язницю

Отже, Бог може зустрітись з вами навіть у справжній в'язниці, буквально за сталевими ґратами. Але не всі в'язниці – це тюрми або в'язниці. Лікарняне ліжко або реабілітаційний центр можуть бути в'язницею. Так само, як і травма чи хронічна хвороба. Старість сама по собі може бути дуже обмеженою, коли ви не здатні вийти або робити те, що робили раніше, і почуваетесь зв'язаними.

Будьте відважні. Ви не самі, і Ісус повністю усвідомлює ваші страждання. Можливо, ви опинилися в тюремній камері жалоби через втрату близької людини. Ісус там із вами... Він розуміє, через що ви проходитье, і знає, що чекає на вас попереду.

Він каже вам: «Будь мужнім». І ви можете. Бо Ісус тримає вас за руку.

БОЖИЙ ЗАСІБ ВІД ЕМОЦІЙНОГО ВИСНАЖЕННЯ

Коли пророк Ілля емоційно знесилів, Бог спонукав його зробити три речі, які допомогли йому відновитися (див. 1 Царів 19). Вони здатні допомогти й вам, коли ви близькі до виснаження.

Найперше – потрібно відпочити. Іноді Бог змушує вас лягти, тому що ви не хочете робити це самотійно. Ви не можете бути духовно та емоційно сильними, коли виснажені фізично. Саме це сталося з Іллею. Бог не сварив Іллію. Не сказав: «Облиш, чоловіче. Що за жалі...» Він просто дав Іллі поспати.

Далі – відпустіть свої розчарування. Виливання своїх почуттів – це початок зцілення. Ілля нічого не приховував. Не фільтрував свої почуття. Він розповів Богу про всі свої жалі.

Бог не шокований, коли ви жалієтеся Йому. Він слухатиме, поки у вас не закінчаться слова. Скажіть Йому геть усе. Бог впорається з усім, що ви Йому скажете.

Зосередьтеся на Бозі. Ілля був зосереджений на неправильних речах замість того, щоб довіритися Богу. Коли ви боретеся з виснаженням, часто це тому, що ви намагаетесь гратися в Бога і контролювати все. Коли ви переведете фокус із себе на Бога, ви зрозумієте, що то Він все контролює. Треба лише перестати контролювати себе.

Якщо ви емоційно виснажені, Бог не забув про вас. Так само, як і Іллі, Бог готовий і хоче вам допомогти.

Рік ВОРПЕН.

НЕБЕСА ПРЕКРАСНІ

Багато людей люблять подорожувати, милуючись красою нашого світу. Але людина може пізнавати і вічне, небесне, яке значно прекрасніше за видимий усесвіт. Ось якими бачив небеса у видінні апостол Іван: «І бачив я небо нове й нову землю, перше бо небо та перша земля проминули, і моря вже не було. І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сховався із неба від Бога, що був приготований, як невіста, прикрашена для чоловіка свого. І почув я гучний голос із престолу, який кликав: Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними, і Бог кожен сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані крику, ані болю вже не буде, бо перше минулося! І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось нове все творю! І говорить: Напиши, що слова ці правдиві та вірні!» (Об'явлення 21:1-5).

Якщо я знаходжу в собі бажання, яке ніщо у світі не може задовольнити, це можна пояснити тим, що я створений для іншого світу», – написав колись відомий християнський письменник Клайв Льюїс.

Усе, що Бог творить попереду, краще за те, що вже було. Тільки людина, творячи нове, може зробити його гіршим за старе. Бог коли творить нове, то тільки з однією метою – зробити його кращим за те, що вже було.

Чим відрізнятиметься новий світ від теперішнього?

Нова земля

Нова земля буде значно досконалішою за теперішню. Наша земля до гріхопадіння теж була прекрасною. Не було бур'янів, земля родила цілорічно завдяки парниковим умовам: «І пара з землі підіймалась, і напувала всю землю... І зростив Господь Бог із землі кожне дерево, принадне на вигляд і на їжу смачне, і дерево життя посеред раю, і дерево Пізнання добра і зла. І річка з Едену виходить, щоб поїти рай» (Буття 2:6, 9-10).

Та гріх нищить землю, і Бог буде змушений її замінити: «День же Господній прибуде, як злодій вночі, коли з гуркотом небо мине, а стихії, розпечені, рунуть, а земля та діла, що на ній, погорять...» (2 Петра 3:10). Та для тих, хто Його, Він створить нову, набагато прекраснішу землю.

Нове небо

Астрономи не можуть намилуватися всесвітом, і він насправді прекрасний. Але Творець усесвіту запевняє, що створить нове небо, яке буде набагато прекрасніше за теперішнє. Перші християни дуже втішались цією звісткою. Ось що про це пише один історик: «Малюнки на стінах катакомб зображують небо з прекрасними ландшафтами, дітьми, які граються, і дорослими, які бенкетують».

Новий Єрусалим

Багато людей мріють відвідати Єрусалим, побувати в тих місцях, де Господь Ісус Христос звершував спасіння людства. Це місто за рік відвідують мільйони людей, проте його і близько не можна порівняти з тим Новим Єрусалимом, який створить Господь: «І я, Іван, бачив місто святе, Новий Єрусалим, що сховався із неба від Бога, що був приготований, як наречена, прикрашена для чоловіка свого».

«Хороше залишається з нами, краще чекає попереду», – сказав Ренді Елкорн.

Небеса – це оселя Бога

Гріх призвів до втрати стосунків із Богом. Людина була вигнана з Еденського саду, а отже, втратила безпосереднє спілкування з Богом. Протягом шести тисяч років людство прагне повернути спільність із Богом, тому що Він створив її для слави Своєї: «І кожного, хто тільки зветься Іменням Моїм, і кого Я на славу Свою був створив, кого вформував

та кого Я вчинив» (Ісаї 43:7). Лише в Ісусі Христі стало можливим відновлення стосунків із Творцем. Він примирив людей із Богом і пообіцяв забрати їх із Собою на небеса: «А коли відійду й приготую вам місце, Я знову прийду й заберу вас до Себе, щоб де Я, були й ви» (Івана 14:3).

Відроджену людину очікує на небесах щось по-особливому прекрасне, вона буде перебувати всю вічність у присутності Бога: «Оце оселя Бога з людьми, і Він житиме з ними! Вони будуть народом Його, і Сам Бог буде з ними» (Об'явлення 21:3).

Це не просто спілкування з Богом через Біблію чи молитву, немов із людиною телефоном. Це спілкування віч-на-віч і назавжди. Це мрія кожної відродженої людини, яку вона плекає протягом усього земного життя. Вона набагато більша за мрію маленької дитини бути в присутності батьків чи мрію голодної людини насититися.

Оселя Бога з людьми багата. Творець знає особливості кожної людини, тому створив оселі, врахувавши всі наші особливості: «Господь знає тих, хто Його» (2 Тим. 2:19).

Недарма Мартін Лютер сказав: «Я радше хотів би бути в пеклі з Христом, аніж на небі без Нього».

На небесах є вічні блага

На небесах усе буде зодягнене в Божу славу, навіть сама природа. Там будуть вічні блага, які ніколи не закінчатся. Ми почнемо користуватися ними з першого дня присутності на небесах і робитимемо це протягом усієї вічності.

Ріка живої води

На небесах тече ріка живої води (Об'явлення 21:6, 22:1). На землі немає жодного напою, який би повністю й назавжди втамував спрагу. На небесах буде жива вода.

Якось у спеку Ісус сидів біля колодязя. «Надходить ось жінка одна з Самарії набрати води. Ісус каже до неї: Дай напитись Мені! Бо учні Його відійшли були в місто, щоб купити поживи. Тоді каже Йому самарянка: Як же Ти, юдеєнин бувши, та просиш напитись від мене, самарянки? Бо юдеї не сходяться із самарянами. Ісус відповів і промовив до неї: Коли б знала ти Божий дар, і Хто Той, Хто говорить тобі: Дай напитись Мені, ти б у Нього просила, і Він тобі дав би живої води. Каже жінка до Нього: І черпака в Тебе, Пане, нема, а криниця глибока, звідки ж маєш Ти воду живу? Чи Ти більший за нашого отця Якова, що нам дав цю криницю, і він сам із неї пив, і сини його, і худоба його? Ісус відповів і сказав їй: Кожен, хто воду цю п'є, буде прагнути знову. А хто питиме воду, що Я йому дам, прагнути не буде по-вік, бо вода, що Я йому дам, стане в нім джерелом тієї води, що тече в життя вічне» (Івана 4:7-14). Ісус залишив нам рецепт, як потрапити на небо. Якщо людина на землі читатиме й виконуватиме Слово Боже, яке

є живою водою, то вона відродиться й потрапить на небо, де буде вічно насолоджуватися живою водою.

Дерево життя

На небесах буде дерево життя (Об'явлення 22:2), як і в земному раю. Якби людина іла в раю з дерева життя, а не з дерева пізнання добра і зла, то вічно б жила на землі. Вона втратила цю можливість через гріх. Бог дуже любить людину, тому дав їй другий шанс, але ним можна буде скористатися вже на небесах. Ці прекрасні дерева щомісяця даватимуть плоди, які будуть оздоровлювати народи.

Відсутність зла

«І жодного прокляття більше не буде» (Об'явлення 22:3). Якби Біблія більше нічого не говорила про життя на вічному небі й новій землі, із цих слів ми могли б почерпнути велику кількість інформації. Життя на небесах буде прекрасне тим, що там не буде зла: «...І моря вже не було... І Бог кожен сльозу з очей їхніх зітре, і не буде вже смерті. Ані смутку, ані болю вже не буде, бо перше минулося!» (Об'явлення 21:1, 4). У вічності не буде того, чого людина найбільше боїться на землі: смерті, сліз, смутку, крику, болю, проклять. Усе Боже творіння принесе тільки радість.

Нове Ім'я

Ще одне блаженство на відроджених людей на небесах – нове Ім'я: «І побачать лице Його, а Ймення Його на їхніх чолах» (Об'явлення 22:4). Бог дасть кожному Своє Ім'я, прекрасніше від усіх імен на землі.

Вічне Світло

«А ночі вже більше не буде, і не буде потреби у світлі світильника, ані в світлі сонця, бо освітлює їх Господь, Бог, а вони царюватимуть вічні віки» (Об'явлення 22:5). Вічним Світлом буде Сам Бог. Це світло не палить, не спопеляє й не ховається за хмари. Воно буде просвітлювати наскрізь. Для того щоб перебувати на небесах у присутності Світла, необхідно вже на землі дозволити Світлу просвітити себе: «І життя було в

Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його... Світлом правдивим був Той, Хто просвічує кожен людину, що приходить на світ» (Івана 1:4-5, 9).

Жити у світлі – це бути повністю відкритим перед Ісусом Христом, визнавати всі свої провини. Ходити в світлі – це постійно перебувати у Слові Божому: читати, вивчати напам'ять, досліджувати й практикувати.

Небеса прекрасно облаштовані

Якщо ми запитуємо в когось, якої моделі його автомобіль, і не запитуємо, яка там комплектація, то ми мало знаємося на сучасних автомобілях. Про облаштування небес можна сказати земним терміном так: там повна комплектація.

На небесах усе створено з найкращого матеріалу: «І заніс мене духом на гору велику й високу, і місто велике мені показав, святий Єрусалим, що сховався із неба від Бога. Славу Божу він має. А світлість його подібна до каменя дорогоцінного, як каменя ясписа, що блищить, як кришталь. Мур воно мало великий і високий, мало дванадцять брам, а на брамах дванадцять Ангелів та ймення написані, а вони ймення дванадцятих племен синів Ізраїля... І міський мур мав дванадцять підвалин, а на них дванадцять імен дванадцяти апостолів Агнця. А той, хто зо мною говорив, мав міру, золоту тростину, щоб зміряти місто, і брами його і його мур. А місто чотирикутне, а довжина його така, як і ширина. І він зміряв місто тростиною на дванадцять тисяч стадій; довжина, і ширина, і вишина його рівні. І зміряв він мур його на сто сорок чотири лікті міри людської, яка й міра Ангола. Його мур був збудований з яспису, а місто було щире золото, подібне до чистого скла. Підвалини мур міського прикрашені були всяким дорогоцінним камінням. Перша підвалина яспис, друга сапфір, третя халкидон, четверта смарагд, п'ята сардонікс, шоста сардій, сьома хризоліт, восьма берил, дев'ята топаз, десята хрисопрас, одинадцята якинт,

дванадцята аметист. А дванадцять брам то дванадцять перлин, і кожна брама зокрема була з однієї перлини. А вулиці міста щире золото, прозорі, як скло» (Об'явлення 21:10-21).

Досконалий храм

«А храму не бачив я в ньому, бо Господь, Бог Вседержитель то йому храм і Агнець» (Об'явлення 21:22). Усі сучасні села й міста прикрашають храми різних конфесій. Головні пам'ятки, які завжди показують екскурсоводи, – це храми. Біблія говорить, що в раю Бог жив серед людей і їм не потрібний був храм. Вони розмовляли з Ним повсюди й постійно. Потім Соломон побудував перший храм. І для того, щоб поклонитися Богові, людина йшла в Єрусалим. У Новому Заповіті написано, що людина є храмом, у якому живе Дух Святий: «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло то храм Духа Святого, що живе в вас, якого від Бога ви маєте, і ви не свої?» (1 Коринтян 6:19). Ми можемо поклонятися Богові на кожному місці, якщо живемо в Дусі. А на небесах храмом буде Сам Бог. Це означає, що ми постійно перебуватимемо в стані поклоніння Господу.

Найкраще освітлення

Нині багато освітлення. Його роблять дуже різноманітним. Але на землі нікому не вдається перевершити освітлення неба. Там буде найпрекрасніше освітлення – слава Божа освітлюватиме все: «І місто не має потреби ні в сонці, ні в місяці, щоб у ньому світили, слава бо Божа його освітила, а світильник для нього Агнець» (Об'явлення 21:23).

Людам залишається лише отримати приписку на небесах, бо «не ввійде до нього ніщо нечисте, ані той, хто чинить гидоту й неправду, але тільки ті, хто записаний у книзі життя Агнця» (Об'явлення 21:27). Тим же, хто там прописаний, бажаю прагнути в небо всім своїм серцем, душею і тілом, бо «це оселя Бога з людьми» (Об'явлення 21:3).

Любомир ТУРЧАК.

Сімейний психолог-консультант, пастор.

м. Рівне.

ПРИЙМАЄМО РІШЕННЯ СЛЪОЗИ ХВАЛИ

Зазвичай доросла людина приймає 35 тисяч рішень за день: куди піти, що з'їсти, з ким зустрітись, що сказати, що одягти, чи погодитися на нову роботу, виїжджати за кордон чи ні... Ми постійно щось вирішуємо чи вибираємо.

Ось чотири важливі питання, які варто ставити собі перед прийняттям рішень.

Чи подобається це Богові?

«Випробуй, Боже, мене, – і пізнай моє серце, досліди Ти мене, – і пізнай мої задуми, і побач, чи не йду я дорогою злою, і на вічну дорогу мене попровадь!» (Псалом 138:23-24).

Щоразу, приймаючи рішення, корисно досліджувати свої мотиви. Наприклад:

– Чи не керує мною бажання завоювати чийсь повагу?

– Чи не роблю я це, щоб життя не стало нудним?

– Чи розумію, як на мою ситуацію дивиться Бог?

– Чим я керуюся насамперед: Божим Словом чи культурою середовища?

Наші рішення показують, наскільки ми хочемо догодити Богові. Біблія містить ясні вказівки про Божу волю та встановлений порядок щодо багатьох питань. Із Його Слова ми знаємо, що Господь цінує сексуальну чистоту (1 Коринтян 6:18), смиренність (Приповісті 29:23), щедрість (Луки 12), прощення (Римлян 12:19), плідне служіння (Матвія 25:14-30) та піклування про сім'ю (1 Тимофія 5:8).

Чим більше ми заглиблюємося у Слово Боже, тим краще розуміємо Його характер, що особливо важливо в «сірих зонах», про які Біблія не говорить прямо. Зокрема апостол Павло в Посланні до римлян показує, як важливо в прийнятті рішень враховувати стан братів та сестер, щоб не стати перешкодою їхній вірі (Римлян 14:21), не створювати непорозуміння (в. 16) і насамперед шукати цінностей Божого Царства: праведності, миру та радості (в. 17). Як регулярні тренування зміцнюють м'язи, так регулярні роздуми над своїми рішеннями допоможуть зробити їх мудрими та відповідними Божій волі.

Чи піде це на користь ближнім?

«Тож тому, поки маємо час, усім робімо добро, а найбільш одновірним!» (Галатів 6:10).

«Не робіть нічого підступом або з чванливості, але в покорі майте один одного за більшого від себе» (Філіп'ян 2:3).

Приймаючи життєві рішення, ми шукаємо вигоди для себе. Але жодне важливе

рішення не відбувається у вакуумі. Ми так чи інакше впливаємо на людей поруч.

Запитайте себе:

– На кого вплине моє рішення?

– Якщо я зміню роботу, у мене буде більше чи менше часу для сім'ї?

– Якщо ми переїдемо в іншу країну, як це вплине на дітей?

– Як часто вони зможуть бачитись з дідусями й бабусями?

«Як догоджу й я всім у всьому, не шукаючи в тому пожитку свого, але пожитку для багатьох, щоб спаслися вони» (1 Коринтян 10:33). Бог хоче благословити інших нашими добрими справами, а вони – результат правильних рішень (Матвія 5:16; Ефесян 2:10).

Чи принесе це користь моїй душі?

«Я – виноградина, ви – галуззя! Хто в Мені перебуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене нічого чинити не можете ви» (Івана 15:5).

Крім користі інших людей, добре також запитати себе, чи наблизить нас прийняте рішення до Бога, джерела життя, а чи, навпаки, віддалить від Нього.

Ось контрольне питання: що послугує зміцненню моїх взаємин із Богом?

Ще варто поставити собі низку специфічніших запитань:

– Наскільки я зможу реалізуватися та зміцнити слабкі сторони, влаштувавшись на цю роботу?

– Якщо я перейду в цю церкву, то чи зможу глибше вивчати Біблію і бути постійним у молитві?

Рішення, які ми приймаємо щодо роботи, взаємин і навіть відпочинку, можуть підживлювати або пригнічувати нашу душу. Правильні рішення допоможуть бути посвяченими і слухняними Богові, а також зростати духовно і бути корисними для інших (Івана 15:5).

Чи буде це вкладом у вічність?

«Складайте ж собі скарби на небі, де ні міль, ні іржа їх не нищить, і де злодії до них не підкопуються та не крадуть» (Матвія 6:20).

Реальність така, що багато наших рішень ніяк не вплинуть на те, що відбуватиметься через кілька років (наприклад, що ми їмо на обід або як одягаємося на зустріч). Тому з урахуванням загальної

картини світу безглуздо витрачати непропорційно значну кількість часу та енергії на ці рішення.

Та все ж деякі рішення, які здаються не особливо важливими, можуть мати серйозні наслідки. Замислімося, наприклад: як ми розпоряджаємося часом і скільки його витрачаємо на взаємини, які мають вічне значення, – із Богом, сім'єю, церквою чи ненаверненими людьми? Або чи дбаємо ми про своє тіло, щоб бути ефективнішими в Божій справі? Чи розумні ми у своїх словах, чи виявляється в них наша турбота про людей?

І найважливіше питання: чи вплине прийняте рішення на наше чи чийсь майбутнє у вічності?

Якщо ми – діти Божі, то можемо покластися на те, що Небесний Отець дає мудрості усім, хто просить у Нього (Якова 1:5), і то Він керує нашим життям. Бог тримає у Своїх руках усе світ, і жодні наші помилки не порушать Його плану (Іова 42:2).

Тому перш ніж прийняти важливе рішення, приділіть час, щоб принести своє питання і самих себе до Бога (Який вже знає результат), прислухайтеся до Нього і довірте своє рішення Тому, Хто піклується про вас.

Шукайте Його в кожному рішенні. Це найкраще, що ви можете зробити в будь-якій ситуації.

«Співайте Господеві, святій Його, й славете пам'ять святині Його» (Псалом 29:5).

Багато років тому я піклувалася про свою матір, яка перебувала в госпісі. Я вдячна Богу за ті місяці, коли Він дозволив мені їй послужити, і я просила Його допомогти мені пройти шлях скорботи. Мені часто було складно славити Бога, я відчувала емоційне збентеження. Коли ж моя мати зробила свій останній вдих, мене охопили сильні ридання, та я прошепотіла: «Алилуя». Довго я почувалася винною за славослів'я Бога в ту спустошливу мить, поки роками пізніше не поглянула уважно на Псалом 29.

У «Пісні освячення дому» Давид прославляв Бога за Його вірність і милість (вірші 2-4). Він закликав: «Співайте Господеві» (5). Потім Давид поглянув, як Бог тісно переплітає труднощі і надію (6). Він визнав, що є часи горя і радості, відчуття безпеки і збентеження (7-8). Його благання про допомогу пронизані впевненістю в Бозі (8-11). Відлуння цієї хвали чути в

миті плачу і веселощів, горя і радості (12). Зрештою, Давид говорить про свою нескінченну відданість Богу (13).

Ми, як Давид, можемо співати: «Господи, Боже мій, – по-вік славити буду Тебе!» (13). Бог у будь-якому нашому стані може допомогти нам висловити свою довіру Йому і попровадити нас до поклоніння з радісними вигуками та слъозами хвали.

СВЯТИЙ

Жило собі двоє братів. Якось, ще зовсім молодими, вони вкрали кілька свиней. Їх швидко викрили. У селі, в якому вони жили, за крадіжку суворо карали. Їм випали на лоб клеймо – дві літери СВ, щоб усі знали, що вони крали свиней.

Після цього їхнє життя стало жалюгідним. Один із братів не витримав і поїхав у далекі краї шукати кращої долі. «Там мене ніхто не знає, почну життя з початку», – вирішив він.

Та в нових краях він не знайшов щастя. Клеймо, яке було в нього на лобі, всюди розповідало про його гріх.

А другий брат вирішив, що від себе не втечеш. Що зроблено, те зроблено. «Краще залишусь у своєму селі й зроблю все, щоб заслужити повагу сусідів!» – вирішив він.

Минули роки. Він прославився як чесна, добра, чуйна людина. Допомігав усім за кожної можливості. Його

дуже любили односельці. І ніхто вже не зважав на клеймо на його лобі. Якось один маленький хлопчик запитав у мами, чому в дядька на лобі написано СВ. І мама відповіла, «Цей дядько, синочку, допомагає людям. І мабуть, літери на його лобі означають, що він святий».

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruuy.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 5 (292)
ТРАВЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування
Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК»,
МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: <http://viruuy.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.